

[Rytter.]

ordnet, dvælede jeg ved ved anden Behandling. Ministeren faar en ubegrænset Myndighed til at sige nej med Hensyn til det Omraade, vedkommende Betegnelse kan bruges om, og med Hensyn til Betingelserne for at opnaa denne Tilladelse. Derimod kan Ministeren ikke selv bestemme Omraaderne, og hvem der skal have Tilladelsen; han faar kun en Ret til at sige nej, men der skal ske Indstilling fra det Nævn, som nedsættes.

Frømdes bestemmes Lægens Omraade over for Tandlæger, idet det fastsættes, at Læger ikke maa praktisere som eller kalde sig Tandlæger. Vi har ikke villet forbyde dem at trække Tænder ud eller foretage lignende Behandlinger i enkelte Tilfælde, men det maa ikke være deres Hovederhverv eller en væsentlig Del af deres Erhverv at give sig af med Tandlægevirksomhed.

Kvaksalveriet, som der ogsaa trækkes Grænser op for, forbydes ikke i Lovforslaget, men det maa kun udøves, naar det ikke medfører paaviselig Fare; i modsat Fald er det forbudt. Vi har endvidere i § 19 indføjet den Regel, som er taget fra Kommissionen, at man ikke maa give det Udseende af, at en Læge undersøger hver enkelt Patient, som underkastes Kvaksalveribehandling.

Dette var de forskellige Omraader, paa hvilke Loven afgrænser Lægernes Virksomhed. Derudover er der visse principielle Spørgsmaal, som man ikke har ment at kunne give bestemte Regler om, men med Hensyn til hvilke vi haaber paa, at Lægerne vil vide at tage Hensyn til alle Sider. Det gælder saaledes Spørgsmaalet om deres Pligt til at møde, naar de tilkaldes til en syg, idet Hensynet til Betalingen, til Sygekassen her gør sig gældende. Endvidere er der Spørgsmaalet om de Erklæringer, der skal afgives. Dette er et ømt Punkt, da Lægerne tit er udsat for et stærkt Pres i saa Henseende. Under Hensyn til den store Rolle, som disse Erklæringer spiller over for det offentlige, haaber vi, at Lægerne vil vide at tage skyldigt Hensyn hertil og overholde Regelen i § 8, som siger, at de først skal afgive Erklæringen efter en omhyggelig Undersøgelse, og at de skal være uhildede i deres Udtalelse. Vi ved alle, at Lægerne i saa Henseende kan være underkastet et stærkt Pres, idet de ved, at hvis vedkommende Patient ikke faar den Erklæring, han har Brug for, ja, saa gaar han til en anden Læge. Her vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at Lovforslaget indeholder en Regel om, at det

offentlige altid kan kræve Erklæring af de Læger, der har haft vedkommende til Behandling. Derved kommer den Læge, som har afgivet Erklæring, under en vis Kontrol, idet det offentlige kan sige: Vi ved, at vedkommende ogsaa har været hos en anden Læge, og vi ønsker derfor tillige at faa en Erklæring af ham. Jeg haaber, at det offentlige vil gaa den Vej, idet man derved maa kunne faa denne Attestudstedelse ind i en god Gænge. Vi har vist alle sammen set Lægeerklæringer, om hvilke vi kunde sige til os selv: Det kan ikke være rigtigt. For nogen Tid siden saa jeg en Lægeerklæring, der gik ud paa, at en Sekretær i en Institution her i Landet var stærkt nervøs og derfor ikke kunde taale at møde tidligt om Morgenen et Par Gange om Ugen; det er noget, man kan sige sig selv, at det bør ikke udtales i en Lægeerklæring, og vi opfordrer derfor Lægerne til at vise meget stor Omhu ved Afgivelsen af Erklæringer, der danner Grundlaget for Bedømmelsen af det offentliges Betalingspligt. Jeg kan i det hele taget fuldt ud slutte mig til den Opfordring, som den højtærede Minister ved anden Behandling rettede til Lægerne om at vise Finfølelse baade med Hensyn til Betaling og med Hensyn til deres øvrige Forhold.

Som Lovforslaget nu foreligger, danner det Slutstenen paa hele det Kompleks af Lovregler, vi i den senere Tid har faaet angaaende Sundhedsforholdene her i Danmark, og hvis den højtærede Minister, som faar Æren af at gennemføre dette Lovforslag, skulde tilegne det til nogen, vilde jeg anbefale ham at tilegne det til den Medicinalkommission, som i sin Tid var nedsat, selv om den ikke direkte kom ind paa dette Forslag, idet man først maatte se, hvordan de andre Løve virkede i Praksis. Det var navnlig Kommissionens Formand, Professor Faber, som ved sin enestaaende Indsigt i disse Forhold og ved sin store Forhandlingsevne skabte Enighed om Formen for hele den Gruppe af Love, som vi nu har faaet gennemført.

Til Slut maa jeg have Lov til at takke den højtærede Minister for de varme, rosende Ord, han henvendte til Landstingsudvalget. Jeg kan forsikre Ministeren om, at Udvalget har sat Pris paa den Maade, hvorpaa Forhandlingerne er foregaaet baade med Ministeren og med hans Embedsmænd, og jeg tør sige, at intet politisk Hensyn har gjort sig gældende her; det er rent saglige Betragtninger, der har været afgørende overalt. Jeg maa maaske paa egne Vegne have Lov til at tilføje, at disse